

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **nstržm. J. K., nar. X.**, bytem K. n. O., P. 652, zastoupen Mgr. Petrem Řehákem, advokátem v Praze 1, Újezd 409/19, proti žalovanému: **Policie České republiky – Policejní prezídium**, se sídlem Praha 7, Strojnická 27, v řízení o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru, ze dne 1. 7. 2013, č. j. PPR-14989-5/ČJ-2013-990131,

T a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 2. 9. 2013 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru, ze dne 1. 7. 2013, č. j. PPR-14989-5/ČJ-2013-990131, kterým k jeho odvolání bylo změněno rozhodnutí Policie České republiky, ředitele Krajského ředitelství hl. m. Prahy, ve věcech služebních, ze dne 5. 4. 2013, č. j. 1127/2013, kterým byl podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky s tím, že služební poměr skončí podle § 42 odst. 5 písm. a) citovaného zákona dnem doručení rozhodnutí, tj. 5. 4. 2013.

Prvostupňové rozhodnutí bylo v odvolacím řízení doplněno takto:
Pod slova „organizačná a operační oddělení“ doplňuji nový odstavec, který zní:
„pro jednání spočívající v tom, že od přesně nezjištěné doby začátku roku 2012 do 3. 4. 2013 v P. 8, Ď. 64, v sídle Pohotovostní motorizované jednotky, (dále jen „PMJ“), po vzájemné dohodě s kolegou asistentem nstržm. Z. P. odcizovali v průběhu výkonu služby pohonný materiál, (dále jen „PHM“), ze svěřených zaparkovaných služebních motorových vozidel, čímž způsobili na cizím majetku škodu nikoliv nepatrnou.

V rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 5. 4. 2013, jímž byl žalobce téhož dne propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie ČR, se uvádí, že měl v době od začátku roku 2012 do dne 3. 4. 2013 v sídle PMJ po vzájemné dohodě s kolegou asistentem nstržm. Z. P. odcizovat v průběhu výkonu služby benzín ze svěřených zaparkovaných motorových vozidel, čímž měli způsobit škodu ve výši cca 44.602 Kč, tedy škodu na cizím majetku nikoli nepatrnou.

Žalobce, shodně jako nstržm. P., při výpovědi dne 3. 4. 2013 uvedl, že asi počátkem roku 2012 se společně s kolegou dohodli, jestli by nešel ze služebních vozidel vyčerpat benzín. Nstržm. P. měl přivést čerpadlo, které se zapojí ve vozidle do zásuvky zapalovače a je napojeno na plastový 10 litrový kanystr. Vyčerpaný benzín měli přelévat do kovových kanystrů a každý si jej měl ukládat do svého vozidla. O vyčerpaný benzín se měli dělit napůl. Při jednom čerpání mělo být odcizeno asi 1 - 1,5 litru benzínu a za směnu odčerpali benzín z cca 10-12 vozidel. Za měsíc, kdy měli 7 směn, tak oba vyčerpali údajně asi 100 litrů benzínu.

Zavrženíhodnost jednání žalobce byla spatřována v tom, že „krádeží PHM snižoval obsah palivové nádrže služebního dopravního prostředku a tím ohrožoval akceschopnost, akční rádius a využitelnost služebního dopravního prostředku ve svěřeném obvodu. Krádeže prováděl na služebních vozidlech svých kolegů a přátel. V neposlední řadě svým jednáním vzbuzoval u ostatních kolegů nedůvěru v systém tankování PHM. Záměrně poškozoval ostatní kolegy řidiče vytvářením neobjektivních statistických závěrů spotřeby jednotlivých policistů a komplexních hodnot spotřeby PHM útvaru PMJ.“

Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal odvolání dne 12. 4. 2013, doplněné vyjádřením ze dne 24. 6. 2013. Upozorňoval na to, že o jeho jednání nebylo dosud pravomocně rozhodnuto a z probíhajícího řízení nelze dovozovat, zda se žalobce nějakého trestného činu dopustil, není zjištěn rozsah škody, kterou měl žalobce způsobit. Upozorňoval zejména na porušení zásady presumpce neviny.

Žalobou napadeným rozhodnutím policejního prezidenta ve věcech služebního poměru, ze dne 1. 7. 2013, č. j. PPR-14989-5/ČJ-2013-990131, bylo prvostupňové rozhodnutí doplněno o nový odstavec a v dalším napadené rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nezákonnosti. Namítal, že ze spisového materiálu vyplývá, že dne 30. 1. 2013 byla podána žádost o provedení zabezpečovacího opatření, která byla následujícího dne kladně vyřízena ze strany vedoucích policistů a zájmový prostor, ve kterém mělo k protiprávnímu jednání ze strany žalobce docházet, byl tak sledován ode dne 31. 1. 2013.

Namítal, že společně s nstržm. P. měli první službu po zahájení sledování prostoru již dne 2. 2. 2013. Pokud by tedy k jednání tak, jak žalobci je kladeno za vinu, skutečně docházelo, musel by se služební funkcionář o důvodu propuštění dozvědět již dne 2. 2. 2013, což by znamenalo, že zákonem stanovená subjektivní lhůta pro propuštění žalobce ze služebního poměru uplynula marně dne 2. 4. 2013.

Upozorňoval na zápis z jednání senátu poradní komise policejního prezidenta ze dne 17. 6. 2013, č. j. PPR-14991-2/ČJ-2013; PPR-14989-2/ČJ-2013, podle kterého vedoucí PMJ mjr. Mgr. L. P. mj. uvedl, že „*Vlastním šetřením zjistil, že osobami nezákonně manipulujícími s PHM v autoparku by mohli být nstržm. K. a nstržm. P.. Požádal proto o spolupráci odbor technické ochrany SKPV.*“ Takže subjektivní lhůta propuštění žalobce ze služebního poměru uplynula ještě dříve, pokud by služební funkcionář měl důvodnou povědomost o tom, že se žalobce dopouští protiprávního jednání. Upozorňoval na skutečnost, že orgány činné v trestním řízení došly k závěru, že k manipulaci s benzinem ze strany žalobce docházelo již od počátku roku 2012.

Namítal, že pokud došlo k jeho propuštění až dne 5. 4. 2013, nebyla by nepochybně dodržena ani roční objektivní lhůta pro propuštění ze služebního poměru.

Žalobce namítal, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech, a že se policejní prezident vůbec nevypořádal s jeho námitkami v odvolání a omezil se toliko na konstatování obecné povahy a citace judikatury, bez posouzení konkrétních okolností konkrétního případu.

Namítal, že podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru může být příslušník propuštěn „*jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestního činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.*“ Musí tedy být kumulativně splněny všechny stanovené podmínky.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 15. 11. 2013 navrhl žalobu zamítnout s tím, že odkázal na odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 5. 4. 2015, při němž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích. Zástupce žalovaného poukázal na to, že žalobce byl Obvodním soudem pro Prahu 8 za svou trestnou činnost pravomocně odsouzen.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru příslušník musí být propuštěn, jestliže byl pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně,

Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 8. října 2014, sp. zn. 8 Tdo 1233/2014, řízení o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb. není řízením, které má trestněprávní povahu. Proto rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru podle citovaného ustanovení není rozhodnutím, které zakládá použití zásady ne bis in idem ve smyslu § 11 odst. 1 písm. j) tr. řádu.

Podle § 184 zákona o služebním poměru zvláštní řízení je zahájeno dnem, kdy ředitel bezpečnostního sboru nebo vedoucí organizační části bezpečnostního sboru, jenž má pravomoc jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru, učiní první úkon vůči účastníkovi (odst. 1). Prvním úkonem může být doručení rozhodnutí o propuštění, jestliže služební funkcionář uvedený v odstavci 1 zjistil takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí (odst. 2).

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. prosince 2010, č. j. 6 Ads 56/2010 – 89, nový služební zákon č. 361/2003 Sb. ve svém § 184 odst. 2 připouští (oproti předchozímu zákonu č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky), aby rozhodnutí o propuštění bylo prvním úkonem v řízení o propuštění ze služebního poměru, jestliže služební funkcionář zjistil takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. Krajský soud může přistoupit ke zrušení správního rozhodnutí pouze tehdy, jestliže by byl zpochybněn závěr o zjištění takového stavu věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí služební funkcionáře.

Z obsahu správního spisu soud ověřil úřední záznam Generální inspekce bezpečnostních sborů č. j. GI-TC-183-12/2013 o podaném vysvětlení podle 158 odst. 6 tr. ř. ze dne 3. 4. 2013 v 23:55 hod. sepsaný se žalobcem, v němž žalobce mj. uvedl, že „asi na počátku roku 2012 se společně s kolegou dohodli, jestli by nešel ze služebních vozidel vyčerpát benzín Natural 95. Kolega P. přivezl čerpadlo, které se zapojí ve vozidle do zásuvky zapalovače a je napojeno na plastový 10 litrový kanystr. O benzin jsme se dělili půl na půl. Z každého vozidla vyčerpali asi 1 - 1,5 litru benzínu a týkalo se to v průměru asi 10 vozidel. To jsme dělali za měsíc asi tak průměrně 5x.“

Z obsahu správního spisu soud ověřil usnesení Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 4. 4. 2013, č. j. GT-TC-183/2013, podle § 160 odst. 1 tr. ř. o zahájení trestního stíhání proti nstržm. Z. P. a nstržm. J. K. pro přečin krádeže dle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, spáchaného ve spolupachatelství dle § 23 tr. zákoníku, kterého se měli dopustit tím, že od přesně nezjištěné doby začátku roku 2012 do 3. 4. 2013 v P. 8, Ď 64, v sídle Pohotovostní motorizované jednotky, Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, po vzájemné dohodě odcizovali v průběhu svých služeb opakovaně benzín prostřednictvím k tomu vyhotoveného zařízení, které zhotovil nstržm. P., ze svěřených zaparkovaných služebních motorových vozidel v barvách Policie ČR, cca 1.000 litrů benzínu za rok 2012 a 300 litrů benzínu za rok 2013, čímž svému zaměstnavateli Policii ČR, Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, měli způsobit škodu ve výši cca 44.602 Kč.

Z obsahu správního spisu soud ověřil protokol Generální inspekce bezpečnostních

sborů č. j. GT-TC-183-16/2013 o výsledku obviněného ve věci krádeže ve spolupachatelství podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku ze dne 4. 4. 2013 v 04:04 hod. sepsaný se žalobcem, v němž žalobce k dotazům mj. uvedl, že „odčerpávali pouze benzín, a to z jednoho vozidla při jedné směně, tedy v jednom dni maximálně 1-1,5 litru... odčerpali takto za jednu směnu asi tak 8 – 10 vozidel... bylo to méně než 50 litrů měsíčně, ale nebylo to méně než 30 litrů měsíčně... benzín jsme měli oba pro vlastní potřebu...“

Ve věci byl současně se žalobcem vyslechnut ve stejné době, stejným způsobem a se stejným výsledkem rovněž nstržm. P.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl podle § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona propuštěn ze služebního poměru příslušníka bezpečnostního sboru pro porušení služebního slibu tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky přečinu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst Policie. Nový služební zákon ve svém § 184 odst. 2 připouští, aby rozhodnutí o propuštění bylo prvním úkonem v řízení o propuštění ze služebního poměru, jestliže služební funkcionář zjistil takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. Služebnímu funkcionáři tedy služební zákon neukládá obligatorně v řízení o propuštění příslušníka Policie České republiky ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) citovaného zákona zahájit řízení a věc s policistou před jeho propuštěním nejdříve projednat. Ponechává na úvaze služebního funkcionáře, zda má pro posouzení věci a rozhodnutí důkazy v takovém rozsahu, který umožní jejich předběžné právní zhodnocení.

Na základě podkladů obsažených v předloženém správním spisu Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor pohotovostní motorizovaná jednotka, mohl správní orgán v inkriminované věci dospět ke spolehlivému závěru, že žalobce v době od začátku roku 2012 do dne 3. 4. 2013 v sídle PMJ po vzájemné dohodě s kolegou asistentem nstržm. Z. P. odcizoval v průběhu výkonu služby benzín ze svěřených zaparkovaných motorových vozidel, čímž měli způsobit škodu ve výši cca 44.602 Kč, tedy škodu na cizím majetku nikoli nepatrnou.

Městský soud v Praze zkoumal, zda služební funkcionář zjistil takový skutkový stav, který nevzbuzoval důvodné pochybnosti o tom, že se žalobce skutečně dopustil jednání, jež bylo správními orgány posouzeno jako porušení služebního slibu zavrženíhodným jednáním se znaky trestného činu, které bylo způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.

Správní orgán prvního stupně měl za prokázané, že žalobce jako policista byl obviněn z přečinu krádeže ve spolupachatelství podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a stejně jako jeho spoluobviněný se ke spáchání tohoto činu přiznal. Toto jednání vyhodnotil služební funkcionář jako úmyslné (policista věděl, že porušuje zákon) a zohlednil, že žalobce měl způsobit Polici České republiky škodu ve výši cca 44.602 Kč. Žalobce podle něj porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky přečinu krádeže ve spolupachatelství podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Správní orgán prvního stupně splnil povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Skutková zjištění, k nimž správní orgán v řízení dospěl, vedla k pravdivému poznání skutečnosti, a tím ke spravedlivému a přesvědčivému rozhodnutí ve věci v inkriminovaném jednání.

Pokud žalobce tvrdil, že nebyly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přečinu, že neexistovala např. objektivní stránka přečinu, a že toto své tvrzení prokáže, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Jednak žalobce toto své tvrzení nijak neprokázal ani v podané žalobě, ani při jednání soudu. Kromě toho tato jeho námitka byla vyvrácena rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 18. 10. 2013, sp. zn. 2 T 115/2013, jímž 1) býv. nstržm. J. K. a 2) býv. nastržm. Z. P. byli uznáni vinnými přečinem krádeže dle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku ve spolupachatelství dle § 23 tr. zákoníku, neboť od přesně nezjištěné doby, nejméně od začátku roku 2012 do 3. 4. 2013 v P. 8, Ď. 64, v sídle Pohotovostní motorizované jednotky, po vzájemné dohodě společně odcizovali v průběhu svých služeb, když byli zařazeni jako dozorčí autoparku Pohotovostní motorizované jednotky, opakovaně benzín ze služebních motorových vozidel prostřednictvím k tomu obž. Z. P. vyrobeného zařízení, kdy k odcizování docházelo minimálně 5x do měsíce a minimálně z deseti vozidel, kdy z každého vozidla byl odcizen minimálně 1 litr benzínu Natural 95, čímž zaměstnavateli, Krajskému ředitelství Policie hl. m. Prahy, způsobili s ohledem na nákupní cenu benzínu pro čerpací stanici Ď., P. 8, škodu ve výši nejméně 25.738 Kč. J. K. byl za tuto trestnou činnost odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu dvaceti měsíců, a dále k náhradě škody.

Podle Městského soudu v Praze lze tedy shrnout, že jednání žalobce spočívající v přečinu krádeže ve spolupachatelství bylo prokázáno, resp. zjištěno bez důvodných pochybností. Žalovaný správní orgán proto nepochybil, když na podkladě shromážděných důkazů založených ve správním spisu vyhodnotil ve shodě se správním orgánem prvního stupně skutkové okolnosti tak, že se popsaného jednání dopustil žalobce. Soud neshledal pochybení v tom, že tento skutkový závěr vzal správní orgán prvního stupně za základ pro své rozhodnutí o propuštění žalobce, a to v režimu tzv. zvláštního řízení podle § 183 a násl. služebního zákona. Úvahy správních orgánů obou stupňů o kvalifikaci popsaného jednání z pohledu § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru žalobce v podané žalobě nikterak nezpochybnil.

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. září 2015, č. j. 10 As 87/2014 – 65, vyplývá, že služební funkcionář při propuštění ze služebního poměru z důvodu dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru neposuzuje (a nesmí posuzovat – viz níže), zda byl spáchán trestný čin. Jeho úvaha se soustředí pouze na to, zda jednání má znaky trestného činu, v čemž je nutno spatřovat rozdíl. Logicky je tedy nutno akceptovat závěr, že rozhodnutí vydané v trestním řízení o tom, že nebyl spáchán trestný čin, není bez dalšího způsobilé prokázat nezákonnost rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru z důvodu § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Služební funkcionář však v řízení o propuštění ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona nečiní závěr o tom, zda byl spáchán trestný čin (viz bod 22, 23), provádí pouze část úvahy týkající se naplnění znaků trestného činu. Vzhledem k tomu, že zákon propuštění ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru nepodmiňuje existencí rozhodnutí v trestním řízení, nejedná se o skutečnost, kterou by správní orgán či správní soud musel zjišťovat z úřední povinnosti. Ustanovení § 184 odst. 2 zákona o služebním poměru stanoví, že *prvním úkonem může být doručení rozhodnutí o propuštění, jestliže služební funkcionář uvedený v odstavci 1 zjistil takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí*. Citované ustanovení představuje specifikum řízení o propuštění ze služebního poměru, neboť prvním úkonem v řízení může být doručení rozhodnutí o

propuštění. V řízení o propuštění příslušníka ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru tedy v prvoinstančním řízení nemusí probíhat klasické dokazování, a účastník řízení tak podle § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru nemá možnost předkládat důkazní návrhy, vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, případně navrhnout jejich doplnění. Plná možnost k uplatnění všech uvedených procesních práv je účastníku řízení dána v řízení odvolacím.

Citované závěry Nejvyššího správního soudu lze bezesbýtku aplikovat rovněž v inkriminované věci. Ze správního spisu je zřejmé, že služební funkcionář čerpal veškeré informace pro vyslovení závěru o splnění podmínek pro propuštění stěžovatele ze služebního poměru z usnesení Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 4. 4. 2013, č. j. GT-TC-183/2013, o zahájení trestního stíhání proti nstržm. Z. P. a nstržm. J. K. pro přečin krádeže dle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, spáchaného ve spolupachatelství dle § 23 tr. zákoníku. V odůvodnění tohoto usnesení jsou shrnuty výpovědi účastníků a veškeré skutkové okolnosti týkající se jednání žalobce, pro které byl propuštěn ze služebního poměru. V inkriminované věci představovalo usnesení o zahájení trestního stíhání dostatečný podklad pro postup služebního funkcionáře dle ustanovení § 184 odst. 2 služebního zákona.

Podle § 186 odst. 9 zákon o služebním poměru kázeňský trest za kázeňský přestupek lze uložit nejpozději do 2 měsíců ode dne, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku, a nejpozději do 1 roku ode dne, kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo. Kázeňský trest za jednání, které má znaky přestupku, lze uložit nejpozději do 1 roku ode dne, kdy došlo ke spáchání přestupku. Do běhu těchto lhůt se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. dubna 2010č.j. 4 Ads 166/2009 – 76, na subjektivní dvouměsíční lhůtu stanovenou v § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru je nutno nahlížet tak, že se jedná o lhůtu, v níž musí být vydáno rozhodnutí služebního funkcionáře (správního orgánu prvního stupně).

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. února 2016 č. j. 5 As 35/2014 – 25:

I. Dojde-li služební funkcionář k závěru, že jsou naplněny podmínky stanovené v § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru pro uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti za kázeňský přestupek nebo jednání, které má znaky přestupku, a to i z hlediska závažnosti takového protiprávního jednání příslušníka, a tento svůj závěr v rozhodnutí v dané kázeňské věci řádně zdůvodní, nezabývá se již kritérii pro určení druhu kázeňského trestu obecně stanovenými v § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru.

II. Dopustí-li se policista takového jednání, které má znaky přestupku dle § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a které spočívá ve zpronevěře finančních prostředků, jež policista vybral od přestupců za uložené blokové pokuty, bude zpravidla třeba vycházet z toho, že toto jednání je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka ve smyslu § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů.

V záznamu o jednání senátu poradní komise policejního prezidenta ze dne 17. 6. 2013, č. j. PPR-14991-2/ČJ-2013; PPR-14989-2/ČJ-2013, se mj. uvádí, že vedoucí PMJ mjr. Mgr.

L. P. uvedl, že „*Vlastním šetřením zjistil, že osobami nezákonně manipulujícími s PHM v autoparku by mohli být nstržm. K. a nstržm. P. Požádal proto o spolupráci odbor technické ochrany SKPV.*“ Žádost o provedení zabezpečovacího opatření, spočívajícím ve sledování prostoru, ve kterém mělo k protiprávnímu jednání ze strany žalobce docházet, byla podána dne 30. 1. 2013 a objekt byl sledován ode dne 31. 1. 2013.

Žalobce namítal, že potom by k němu ale nepochybně muselo dojít i dne 2. 2. 2013, kdy měl žalobce spolu s nstržm. P. službu, avšak žádný takový záznam však předložen nebyl. Buď k žádnému odcizování PHM nedošlo, anebo k odcizení PHM došlo, ale potom musel mít služební funkcionář důkaz o krádežích PHM již nejméně ode dne 2. 2. 2013. Subjektivní lhůta pro propuštění ze služebního poměru by poté uplynula už dne 2. 4. 2013.

Pokud jde o námitku týkající se uběhnutí subjektivní lhůty ve smyslu § 42 odst. 4 zákona o služebním poměru, z dosavadní ustálené judikatury vyplývá, že tuto lhůtu je třeba počítat od okamžiku, kdy se služební funkcionář s příslušnou pravomocí dozví o tom, že takový důvod k propuštění policisty ze služebního poměru existuje, a kdy se o něm dozví s potřebnou mírou spolehlivosti a relevance. Za takovou míru nelze považovat skutečnost, že žalobcův nadřízený v době svého nástupu do funkce pojal podezření a domníval se, že by za ztrátami pohonných hmot mohli být pracovníci autoparku Pohotovostní motorizované jednotky, zejména žalobce. Takové podezření není spolehlivou informací o tom, že se policista skutečně takového jednání dopouští a takovou relevanci pak nemá ani ta skutečnost, že na základě podnětu mjr. Mgr. L. P. se věci začala zabývat kriminální služba, a že došlo k nasazení operativní techniky. První spolehlivá informace o tom, že odpovědnými osobami za ztráty těch pohonných hmot je právě žalobce a jeho kolega Z. P., byla získána tedy dne 26. 3. 2013. Jak je zřejmé z obsahu spisu, zejména z obsahu doporučení senátu poradní komise policejního prezidenta ze dne 25. 6. 2013, k zadokumentování protiprávního jednání žalobce došlo 26. 3. 2013. Tento den je tedy třeba považovat za první okamžik, kdy se služební funkcionář s příslušnou pravomocí spolehlivě dozvěděl o tom, že se žalobce, dopouští jednání, které lze podřadit pod ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru a začal v této věci konat. Jestliže rozhodnutí vydané služebním funkcionářem v prvním stupni bylo žalobci doručeno dne 5. 4. 2013, potom se tak nepochybně stalo v rámci lhůty, kterou zákon o služebním poměru v ust. § 42 odst. 4 pro tento způsob propuštění policisty ze služebního poměru stanoví. Městský soud v Praze proto ani tuto námitku neshledal odůvodněnou.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. dubna 2016

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

**Za správnost vyhotovení:
Jana Válková**